

IN EEN ONWEERSWOLK.

Aan onderstaanden brief, gedagteekend Almelo 29 September 1881, verleen en wij gaarne eene plaats.

“Het lezen van een bericht in het “Album der Natuur” (1881, bl. 323) over een onweder op een bergtop in Zwitserland, geeft mij aanleiding u insgelijks eene dergelijke ontmoeting mede te deelen.

“In den morgen van 22 Julij 1881, ongeveer 4 uur, ondernam ik met mijn broeder, A. A. W. VAN WULFFTEN PALTIE, fabrikant te Almelo, zonder gids, (dit werd onnoodig geacht), van uit Pontresina eene beklimming van den Piz-Languard, een bijna 12,000 voet boven de zee verheven rotskegel in het kanton Graubunderland. Het weder was de laatste dagen ontzettend heet geweest. Dien morgen was het echter wat koeler, hoewel niet zoo koud als het in Nederland was, waar het op dat oogenblik zelfs gevoren heeft, zooals ik later vernam. Gedurende de bestijging was het een kalme lucht. Zelfs op den top, dien we te ruim 8 uur bereikten, was zoo weinig wind, dat wij er een lucifer konden aansteken. De lucht was echter zeer betrokken, doch dit minder in onze nabijheid dan wel in de dalen beneden ons. Het uitzicht was dan ook zeer beperkt. Wij besloten daarom eenigen tijd boven te blijven, in de hoop, dat de wolken zich zouden oplossen, waartoe zij eerst neiging schenen te hebben. Wij konden dit te gereeder doen, daar het weinig koud was. Ik schat de temperatuur op bijna 50° F. Nadat wij ruim een uur aldaar vertoefd hadden, en de wolken nu eens vermeerderden, dan weder minder werden, hoorden wij plotseling een hevig trillend of zingend geluid in onze nabijheid. Op dat oogenblik was de lucht rondom ons nog helder. Rondziende, bespeurden wij spoedig dat dit geluid voortkwam van een op den top zich bevindenden ijzeren vlaggestang. Deze trilde zichtbaar. Ook zagen wij toen een dikke wolk naar ons toe drijven. Langzamerhand werd het geluid sterker, en ook andere ijzeren voorwerpen, zelfs onze alpenstokken, begonnen hetzelfde geluid te geven. Het waren tonen, die steeds klommen, zoodat de hoogsten met de laagsten wel een octaaf verschilden. Met verbazing en nieuws-

giorigheid namen wij eerst deze verschijnselen waar, die wij wel begrepen dat van elektrischen aard waren. Toen echter langzamerhand een ontzettende storm begon op te zetten, een ijsregen begon te vallen, de temperatuur erg daalde en wij meer en meer geheel in nevelen gehuld werden, verloor ik, moet ik bekennen, mijne gerustheid, en kwam het mij voor, dat het zaak was spoedig van den top af te dalen en ons in de een paar honderd voet lager gelegen vluchthut te begeven. Ik begreep toch, dat wij midden in een onweerswolk waren, en daar wij ons bevonden op een zeer kleine oppervlakte van eenige tientallen vierkante voeten, op een rotskegel, die 2000 voet bijna loodrecht uit den bergkam uitsteekt, vreesde ik, dat op dien top de meeste opéénhooping van electriciteit zoude plaats hebben, en wij aldaar niet zonder gevaar waren. Wij bemerkten echter niets van bliksem of donderslagen. Mogelijk verhinderde ons het geraas van den storm, donderslagen te hooren.

“Toen wij nu gingen dalen, bemerkten wij, dat dit geen gemakkelijk werk was. Behalve de woede van den storm en den ijsregen, voelden wij eene onaangename trilling onzer ledematen; de ringen aan onze vingers gaven een sissend geluid; wanneer wij de alpeustokken nederzeten, begonnen ze eveneens te sissen en kregen wij een schok; mijn broeder, die den stok een oogenblik onder den vochtigen arm nam, kreeg een nog erger schok, zijne haren rezen overeind, en ik voelde eene zwakte in mijne dijbeenen, die mij elk oogenblik dreigde te doen nedervallen. Een derde reiziger, die zich later bij ons gevoegd had, en die natte voeten had, durfde ze bijna niet bewegen, daar hij telkens als hij zijne voeten nederzette een hevigen schok voelde. Hoe meer wij daalden, des te meer namen echter al deze verschijnselen af, en toen wij de vluchthut bereikt hadden, waren zij verdwenen. Echter hielden de storm en ijsregen nog lang aan; ook werd het steeds kouder, totdat wij ons eindelijk zoo verkleumd gevoelden, dat wij voor goed den terugweg ondernamen, om ons door het loopen althans eenigszins te verwarmen. De afdaling had verder zonder stoornis plaats, en wij bereikten om 12 uur wederom Pontresina. Daar had het wel geregend, doch men had van onweder niets bemerkt en de temperatuur was er ook zeer weinig afgekoeld.”

J. v. W. PALTHE.

Subst. Officier van Justitie te Almelo.